

П. К. ЯВОРОВЪ

ЗАТОЧЕНИЦИ

Т. Александрову

„Отъ зàникъ-слънце озарени,
алѣятъ морски ширини;
въ игра стихийна уморени,
почиватъ яростни вълни...
И кораба се носи леко
Съ попътни тихи вѣтрове,
и чезнете въ мъгли далеко
вий, родни брѣгове.

„И нѣкога за пѣть обратенъ
едва ли ще удари часъ:
вода и суша — необятенъ,
свѣта ще бѣде сънь за насъ!
А Вардаръ, Дунавъ и Марица,
Балкана, Странджа и Пиринъ
ще грѣятъ намъ — до гробъ зарица
срѣдъ споменътъ единъ.

„Рушители на гнетъ вѣковенъ,
продаде ни предателъ клетъ;
служители на дългъ синовенъ,
осъди ни врага заклетъ...
А можехме, родино свидна,
ний можехме съ докраенъ жаръ
да водимъ бой — сѣдба завидна —
край твоя святъ олтаръ.